

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/99/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4612207007
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2018:4612207007.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Malíkovej a členiek senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a JUDr. Sone Vackovej v právnej veci žalobcu: CALDERSHOT FINANCE LTD., so sídlom 788-790 Finchley Road, London NW11 7TJ, United Kingdom, company number: 5843605 zastúpeného Mgr. Dagmar Lupínkovou, advokátkou so sídlom Mladá Boleslav, Táborská 966/5, Česká republika, proti odporcovi: T. zastúpený JUDr. Margitou Kytnarovou, advokátkou, so sídlom v Topoľčanoch, ul. sv. Cyrila a Metoda č. 4595/18, o zaplatenie sumy 138 353,61 Kč s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo dňa 21. októbra 2016 č.k. 4C/470/2012-347, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 22 303,56 Kč s 9,25% ročným úrokom z omeškania od 01. 06. 2009 do 30. 06. 2009, s 8,5% ročným úrokom z omeškania od 01. 07. 2009 do 31. 12. 2009, s 8% ročným úrokom z omeškania od 01. 01. 2010 do 30. 06. 2010, so 7,75% ročným úrokom z omeškania od 01. 07. 2010 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania vo výške 68%.

1.1. Za preukázaný mal skutkový stav, z ktorého zistil, že právny predchodca navrhovateľa - eBanka a.s. uzavrela so žalovaným dňa 13. 02. 2007 prostredníctvom elektronického kľúča zmluvu o povolenom debete na účte, na základe ktorej boli žalovanému poskytnuté finančné prostriedky formou povoleného debetu do výšky 20 000 Kč. V zmluve bolo dohodnuté predĺženie premlčacej doby pre všetky práva banky z tejto zmluvy na dobu 10 rokov. Zároveň sa zmluvné strany dohodli, že majetkové spory z tejto zmluvy budú rozhodované jediným rozhodcom, ktorý bude určený JUDr. Radimom Kuchtom, advokátom. Keďže žalovaný nesplatil poskytnutý debet, tak Raiffeisenbank, a.s., odstúpila od zmluvy o povolenom debete listom zo dňa 19. 02. 2009 s tým, že celková výška pohľadávky predstavuje 20 802,56 Kč a vyzvala na jej zaplatenie do 10 kalendárnych dní od doručenia výzvy. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 25. 03. 2009 postúpila Raiffeisenbank, a.s. svoju pohľadávku spoločnosti AB-CREDIT, a.s., ktorá ju potom postúpila v ten istý deň žalobcovi a výška pohľadávky predstavovala 20 802,56 Kč, pričom pozostávala z nezaplatenej istiny vo výške 20 000 Kč, z poplatkov banke vo výške 150 Kč a z úroku z istiny vo výške 652,56 Kč. Žalobca listom zo dňa 22. 04. 2009 adresovaným žalovanému na adresu jeho bydliska v Českej republike, oznámil postúpenie pohľadávky v sume 20 802,56 Kč zo zmluvy o povolenom debete zo dňa 13. 02. 2007 a vyzval ho na zaplatenie dlžnej čiastky do 31. 05. 2009.

1.2. Dňa 23. 05. 2007 právny predchodca žalobcu eBanka, a.s. uzavrela so žalovaným prostredníctvom elektronického kľúča zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý

úver vo výške 140 000 Kč, ktorý bol čerpaný jednorazovo dňom uzavretia zmluvy odpísaním z účtu banky a jeho poukázaním na účet žalovaného. Žalovaný sa zaviazal úver zaplatiť podľa splátkového kalendára uvedeného v článku XIV. zmluvy dohodnutých splátkach a zároveň podľa článku 15 ods.5 žalovaný predĺžil premlčaciu dobu pre všetky práva banky z tejto zmluvy na dobu 10 rokov odo dňa. Zároveň sa zmluvné strany dohodli, že majetkové spory z tejto zmluvy budú rozhodované jediným rozhodcom, ktorý bude určený JUDr. Radimom Kuchtom, advokátom. Žalovaný nedodrжал splátkový kalendár a preto Raiffeisenbank, a.s. odstúpila od zmluvy o spotrebiteľskom úvere listom zo dňa 19. 02. 2009 s tým, že úver je okamžite splatný a jeho výška predstavuje 117 550,05 Kč. Raiffeisenbank, a.s. svoju pohľadávku postúpila na spoločnosť AB-CREDIT a.s. dňa 25. 03. 2009 a v ten istý deň ju uvedená spoločnosť postúpila žalobcovi s tým, že pohľadávka vo výške 116 050,05 Kč pozostáva z nezaplatenej istiny vo výške 111 766,61 Kč, z poplatkov banke vo výške 100 Kč, z úrokov z istiny vo výške 4 002,66 Kč a z úrokov z omeškania vo výške 180,78 Kč. Žalovanému bolo oznámené postúpenie pohľadávky listom zo dňa 22. 04. 2009 a žalobca ho vyzval k úhrade pohľadávky najneskôr do 31. 05. 2009.

1.3. Dňa 17. 09. XXXX G. C. za prítomnosti T. I. podpísal žalovanému čestné prehlásenie, že sa bez jeho vedomia dostal k jeho bankovému účtu a vzal spotrebný úver vo výške 140 000 Kč s tým, že ak mu ho nevyrovná spolu s debetným zostatkom do 30. 09. 2007, tak si je vedomý všetkých trestných následkov. V trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Levice pod sp.zn. 4T/40/2014 bola rozsudkom zo dňa 07. 05. 2014 schválená dohoda o vine a treste, podľa ktorej obvinený G. bol uznaný vinným, že dňa 23. 05. 2007 prostredníctvom internetu v mene T. X. uzatvoril so spoločnosťou eBanka zmluvu o spotrebiteľskom úvere na čiastku 140 000 Kč (5 553,35 eura) a následne po prevedení tejto sumy na účet T. X. vedeného v eBanke príkazom k úhrade daného cez internet pomocou mobilného elektronického kľúča, bez súhlasu T. X., previedol finančnú čiastku vo výške 83 400 Kč (3 308,20 eura) na svoj účet vedený v eBanka, čím poškodenému T. X. spôsobil škodu vo výške 3 308,20 eura.

1.4. Po právnej stránke napadnutý rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 39, § 451, § 456, § 457, § 40 Občianskeho zákonníka Českej republiky (zákon číslo 40/1964 v znení neskorších predpisov)

1.5. Súd prvej inštancie sa zaoberal rozhodným právom v danej veci, nakoľko žalobca nemá sídlo na území Slovenskej republiky. Podľa jeho názoru, je potrebné na tento právny vzťah aplikovať Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č.593/2008 zo 17. júna 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I.) , keďže pohľadávka žalobcu vyplýva zo zmluvného vzťahu uzavretého medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným dňa 11. 04. 2006, keď bola uzavretá zmluva o poskytovaní bankových a ďalších služieb, pretože všetky pohľadávky žalobcu vyplývajú z tejto zmluvy, nakoľko aj zmluva o povolenom debete a zmluva o spotrebiteľskom úvere boli uzatvorené mobilným elektronickým kľúčom, ktorého používanie upravovala zmluva o poskytovaní bankových a ďalších služieb zo dňa 11. 4. 2006. Konštatoval, že podľa zmluvy o úvere a všeobecných podmienok sa právne vzťahy vzniknuté medzi bankou a klientom budú riadiť právnym poriadkom Českej republiky, a to Občianskeho zákonníka a Obchodného zákonníka v znení účinnom v čase uzatvárania jednotlivých zmlúv. Zo strany žalovaného bola vznesená námietka premlčania voči pohľadávke žalobcu. Zmluva o poskytovaní bankových služieb bola uzavretá podľa Obchodného zákonníka, avšak zároveň ide o spotrebiteľský vzťah. Pri riešení otázky aplikácie práva vychádzal z rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky č.k. 32Cdo 3337/2010 zo dňa 24. 07. 2012, podľa ktorého je potrebné na tieto vzťahy aplikovať úpravu premlčania obsiahnutú v Obchodnom zákonníku, teda štvorročnú premlčaciu dobu podľa § 397 Obchodného zákonníka. Na základe tohto stanoviska súd prvej inštancie námietku premlčania posudzoval podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka (zákon číslo 513/1991 Sb.) Českej republiky.

1.6. Vzhľadom k tomu, že žalobca si uplatnil predmetnou žalobou tri nároky, a to nárok na zaplatenie sumy 1 501 Kč z titulu záporného zostatku na účte, druhý nárok titulom povoleného debetu na účte a tretí nárok titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere, súd prvej inštancie sa zaoberal každým týmto nárokom samostatne.

1.7. V časti nároku žalobcu na zaplatenie sumy 1 501 Kč z dôvodu debetného zostatku na účte žalovaného, mal súd za to, že tento je dôvodný, nakoľko právny predchodca žalobcu, Raiffeisenbank, a.s., listom zo dňa 25. 02. 2009 odstúpil od zmluvy o poskytovaní bankových a ďalších služieb. Vychádzajúc z ustanovenia Všeobecných obchodných podmienok, tvoriacich prílohu zmluvy, s tým, že podľa čl.9.7.3. sa zásielka považuje za doručенú dňom 07. 03. 2009 a vychádzajúc z tejto fikcie doručenia mal žalobca možnosť uplatniť si svoj nárok voči žalovanému v premlčacej lehote 4 rokov (§ 397 Obchodného zákonníka), t.j. do 07. 03. 2013. Žaloba bola podaná súdu dňa 13. 08. 2012, teda v rámci plynutia zákonnej premlčacej doby. Nárok žalobcu preto považoval za dôvodný. Vymáhaná suma pozostávala z poplatkov spojených s vedením účtu v sume 701 Kč za obdobie od 30. 11. 2008 do 19. 02. 2009 a z poplatkov z omeškania vo výške 800 Kč za obdobie od 05. 12. 2008 do 18. 02. 2009. Vzhľadom k tomu, že pri posudzovaní tohto nároku súd prvej inštancie vychádzal zo štvorročnej premlčacej doby,

nebolo potrebné ďalej sa zaoberať s otázkou plynutia premlčacej doby počas uplatnenia nároku žalobcu na Okresnom súde Praha - Východ. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 405 ods. 1 Obchodného zákonníka s tým, že právo bolo síce uplatnené na súde, avšak vo veci samej nebolo rozhodnuté a preto počas tejto doby premlčacia doba neprestala plynúť. Uvedená skutočnosť preto nemala žiaden vplyv na to, že žalobca si v tomto súdnom konaní zaplatenie sumy 1 501 Kč s príslušenstvom, uplatnil včas.

1.8. Ďalším uplatneným nárokom bola pohľadávka vo výške 116 050,05 Kč z titulu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, uzavretej dňa 23. 05. 2007, prostredníctvom mobilného elektronického kľúča. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že predmetnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere neuzatváral žalovaný, i keď bol majiteľom mobilného elektronického kľúča, ale G. ktorý nebol žalovaným splnomocnený na tento právny úkon. Súd prvej inštancie vychádzal z rozsudku Okresného súdu Levice sp.zn.4T/40/2014 zo dňa 07. 05. 2014, ktorým bol G. uznaný vinným, že dňa 23. 05. 2007 uzatvoril s právnym predchodcom žalobcu zmluvu o spotrebiteľskom úvere na sumu 140000,- Kč a následne po prevedení tejto sumy na účet žalovaného, príkazom k úhrade daného cez internet pomocou mobilného elektronického kľúča, bez súhlasu žalovaného, previedol čiastku 83 400 Kč na svoj účet, čím sa dopustil prečinu podvodu a teda právny úkon, ktorý bol uzatvorený takýmto spôsobom. Z uvedeného vyplýva, že predmetný úkon (uzavretie zmluvy o úvere) bol uzatvorený protiprávne, preto nemôže byť platným právnym úkonom. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka je tento úkon neplatný a nárok žalobcu, vyplývajúci z tejto zmluvy, je možné posúdiť iba ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, prípadne nárok na náhradu škody. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie vychádzal z právoplatne skončeného trestného konania, v dôsledku ktorého je zmluva o spotrebiteľskom úvere neplatným právnym úkonom, potom podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka vzniklo na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie pripísaním sumy 140 000 Kč na jeho účet. Z tejto sumy si G. C. v ten istý deň vybral protiprávne 83 400 Kč a preto získanie sumy 140 000,- Kč žalovaným na svoj účet v dôsledku protiprávneho konania inej osoby je potrebné sčasti hodnotiť ako bezdôvodné obohatenie (aj po vybraní sumy 83 400 Kč z účtu žalovaného G. C. zostal na jeho účte zvyšok finančných prostriedkov, ktorým žalovaný ďalej disponoval) a sčasti ako nárok na náhradu škody, ktorá bola právnemu predchodcovi žalobcu spôsobená tým, že žalovaný porušil svoju preventívnu povinnosť podľa § 415 OZ a umožnil inej osobe disponovať svojim mobilným elektronickým kľúčom. V súvislosti s posúdením časti nároku žalobcu ako nároku na náhradu škody poukazuje súd na povinnosti žalovaného, ktoré mu vyplývajú zo všeobecných obchodných podmienok, tvoriacich prílohu zmluvy o poskytovaní bankových služieb, konkrétne ustanovení bodu 62 a nasl., podľa ktorých bol žalovaný povinný zabrániť vyzradeniu identifikačných údajov súvisiacich s elektronickým kľúčom s tým, že podľa bodu 68 banka nezodpovedá za škody vzniknuté nedodržaním povinností držiteľa kľúča a porušením bezpečnostných zásad z jeho strany. Vzhľadom k tomu, že v danom prípade ide o neplatný právny úkon (zmluva o spotrebiteľskom úvere), tak na strane žalovaného vznikla povinnosť vrátiť to, čo podľa neplatného právneho úkonu dostal a teda vrátiť finančné prostriedky, ktoré mu boli zaslané na účet na základe neplatnej úverovej zmluvy. Premlčacia doba s poukazom na ustanovenie § 394 ods. 2 Obchodného zákonníka Českej republiky začala plynúť odo dňa, keď na základe neplatnej zmluvy došlo k plneniu, teda odo dňa 23. 05. 2007, keď žalovanému bola na účet pripísaná suma 140 000 Kč. Vychádzajúc zo štvorročnej premlčacej doby, táto uplynula dňom 23. 05. 2011. Žaloba, ktorou si žalobca uplatnil nárok na súde, bola podaná dňa 13. 08. 2012, čiže po uplynutí zákonnej premlčacej doby. Žalovaný vzniesol námietku premlčania, preto premlčané právo nebolo možné žalobcovi priznať. Na tomto názore súdu nič nemení ani skutočnosť, že žalobca sa už predtým domáhal zaplatenia pohľadávky cestou rozhodcu, avšak uvedené konanie neskončilo rozhodnutím vo veci samej a teda počas tejto doby premlčanie neprestalo plynúť. Okrem toho, žalobca si uplatnil svoju pohľadávku u rozhodcu na základe neplatnej rozhodcovskej doložky, ktorá bola súčasťou neplatného právneho úkonu a preto nemohlo dôjsť k spočívaniu premlčacej doby. V časti u uplatnenia sumy 116 050,05 Kč s príslušenstvom, teda súd žalobu žalobcu považoval za nedôvodnú a v tejto časti ju zamietol.

1.9. Ďalším nárokom žalobcu bola pohľadávka z titulu zmluvy o povolenom debete zo dňa 13. 02. 2007, ktorá bola uzavretá prostredníctvom mobilného elektronického kľúča. Žalobca si uplatnil nárok na zaplatenie sumy 20 802,56 Kč. Žalovaný v priebehu konania nepreukázal, že zmluvu o povolenom debete dňa 13. 02. 2007 neuzavrel on sám, ale iná osoba, ako to tvrdil, preto v tejto časti považoval súd nárok žalobcu na zaplatenie debetného zostatku vo výške 20 802,56 Kč s príslušenstvom za dôvodný. Zmluvu o povolenom debete vyhodnotil súd prvej inštancie za platne uzatvorenú zo strany žalovaného s použitím mobilného elektronického kľúča. Z čestného prehlásenia G. vyplýva iba to, že si vzal spotrebný úver vo výške 140 000 Kč bez vedomia žalovaného a zaviazal sa tento vyrovať spolu s debetným zostatkom, avšak nepotvrdil, že by uzavrel aj zmluvu o povolenom debete. V tomto smere poukázal na

výpoveď svedka T., ktorý okrem iného uviedol, že žalovaný požičal C. peniaze a pokiaľ ide o čestné prehlásenie, tak sa netýkalo tejto pôžičky, ale toho, že C. si zobral peniaze cez internet, o čom žalovaný nevedel a predošlú pôžičku C. zaplatil z týchto peňazí cez internet. Okrem toho súd prvej inštancie poukázal aj na protokol o trestnom oznámení zo dňa 26. 11. 2007, ktoré urobil žalovaný a kde výslovne uviedol, že v priebehu mesiaca máj 2007 si G. C. vybral na jeho účet spotrebiteľský úver, keď ho v máji požiadal o telefón s tým, že mu pošle peniaze na účet. Ďalej žalovaný uviedol, že k číslu jeho účtu sa dostal C. už predtým, keď mu chcel zaplatiť iný dlh s tým, že peniaze pošle na jeho účet. Z obsahu tohto trestného oznámenia teda vyplýva, že G. C. mohol použiť mobilný telefón žalovaného až v máji 2007, teda v čase, keď bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere, avšak vo februári 2007, keď došlo k uzavretiu zmluvy o povolenom debete s týmto mobilným telefónom žalovaného ešte nedisponoval a vedel len číslo účtu žalovaného. Taktiež rozhodca JUDr. G. W. vo svojom rozhodnutí vychádzal pri názore, že zmluva o povolenom debete je neplatná iba z toho, že takúto námietku vzniesol žalovaný, ale tento jeho názor nebol podopretý žiadnymi inými dôkazmi. Keďže súd prvej inštancie zmluvu o povolenom debete vyhodnotil za platne uzavretú a v tejto zmluve bola dohodnutá premlčacia doba 10 rokov, tak pohľadávka žalobcu do výšky 20 802,56 Kč s príslušenstvom v čase podania žaloby na tunajšom súde nemohla byť premlčaná, a to aj v prípade, ak by súd prihliadol na námietku žalovaného, že podľa zmluvy splatnosť pohľadávky nastala 180 dní od jej čerpania, teda dňom 13. 08. 2007.

1.10. Súd prvej inštancie z vyššie uvedených dôvodov považoval nárok žalobcu za dôvodný do výšky 22 303,56 Kč, vychádzajúc z platnej zmluvy o poskytovaní bankových služieb ako aj z platnej zmluvy o povolenom debete. Z tohto dôvodu preto v tejto časti žalobe vyhovel a priznal žalobcovi aj úroky z omeškania, keďže žalovaný sa na základe prechádzajúcej výzvy žalobcu dostal do omeškania s úhradou pohľadávky od 01. 06. 2009. Vo zvyšnej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol, nakoľko v časti o zaplatenie sumy 116 050,05 Kč, vzhľadom na neplatný právny úkon, bolo možné nárok posúdiť len ako bezdôvodné obohatenie, prípade časť nároku ako náhradu škody. Nakoľko došlo k premlčaniu tohto nároku, súd prvej inštancie nemohol prihliadať na dohodnutú 10 ročnú premlčaciu dobu, ktorá bola obsahom neplatného právneho úkonu.

1.11. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku (zákon číslo 160/2015 Z.z., ďalej len „CSP“) tak, že náhradu trov pomerne rozdelil podľa úspechu sporových strán v konaní, pričom žalobca mal úspech 16% a žalovaný 84%, teda čistý úspech žalovaného predstavuje 68% (84%-16%). Z toho dôvodu súd priznal žalovanému náhradu trov konania do tejto výšky.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zamietajúcej časti žalobca nestotožniac sa s právnym názorom súdu prvej inštancie o neplatne uzavretej zmluve o spotrebiteľskom úvere a následného právneho posúdenia titulom bezdôvodného obohatenia. Taktiež sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie o uplynutí premlčacej doby dňom 23. 05. 2011, keď do plynutia premlčacej lehoty nezapočítal dobu, počas ktorej prebiehalo rozhodcovské konanie v Českej republike od 30. 11. 2010 do 09. 12. 2011. Skutočnosť, že rozhodcovská doložka bola neplatne uzavretá, vyplynulo až z tohto rozhodcovského konania a o tejto skutočnosti nemohol žalobca vedieť a nemohol predpokladať, že z tohto dôvodu dôjde k odmietnutiu žaloby podanej rozhodcovskému súdu. Poukázal na ustanovenie § 405 ods. 1 Obchodného zákonníka, ak právo bolo uplatnené pred uplynutím premlčacej doby v rozhodcovskom konaní, avšak v tomto konaní nebolo rozhodnuté vo veci samej, platí, že premlčacia doba neprestala plynúť. Podľa ustanovenia § 405 ods. 2 tohto zákona, ak v dobe skončenia súdneho alebo rozhodcovského konania premlčacia doba už uplynula, alebo do jej skončenia zostáva menej než rok, predlžuje sa premlčacia doba tak, že neskončí skôr, ako jeden rok odo dňa, kedy skončilo súdne alebo rozhodcovské konanie. Vzhľadom na toto ustanovenie Obchodného zákonníka tak premlčacia doba uplynula až dňa 09. 12. 2012, keď rozhodcovské konanie skončilo dňa 09. 12. 2011, teda už po uplynutí štvorročnej premlčacej doby. Nárok žalobcu preto nemôže byť premlčaný.

2.1. Vytýka súdu prvej inštancie, že nebral do úvahy skutočnosť, že žalovaný po dobu od poskytnutia úveru, t.j. od 23. 05. 2007 do 15. 10. 2008, uhrádzal dohodnuté splátky a to aj úroky, čo podľa ustanovenia § 407 ods. 2 Obchodného zákonníka, platného v dobe uzavretia zmluvy, považuje sa za uznanie dlhu ohľadom čiastky, z ktorej sa úroky platia a podľa § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka, ak plní dlžník čiastočne svoj záväzok, má toto plnenie účinky uznania zostatku dlhu, ak je možné usúdiť, že plnením dlžník uznáva i zostatok záväzku. Podľa § 407 ods. 1 Obchodného zákonníka, ak uzná dlžník svoj záväzok, plynie nová štvorročná premlčacia doba od tohto uznania. Aj z tohto dôvodu má žalobca za to, že jeho nárok nemôže byť premlčaný.

2.2. Žalobca v podanom odvolaní ďalej dôvodní, že vzťah medzi žalobcom a žalovaným je vzťahom vzniknutým na základe ustanovenia § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, podľa ktorého je premlčacia doba štvorročná (§ 397 Obchodného zákonníka). Poukázal tiež na ustanovenie § 262 ods. 4

Obchodného zákonníka a dôvodí tým, že týmto ustanovením nie je možné dospieť k záveru, že odôvodňuje aplikáciu akéhokoľvek ustanovenia občianskeho zákonníka, ktoré by mohlo byť pre spotrebiteľa výhodnejšie. Úprava premlčania nie je úpravou, ktorá smeruje k ochrane spotrebiteľa.

2.3. Navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na nové konanie.

3. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol odvolaním i žalovaný a to vo vyhovujúcej časti prvého výroku a v časti náhrady trov konania. Zamietnutie zostávajúcej časti považuje za správne a právne zdôvodnené a preto tento výrok odvolaním nenapáda.

3.1. Vytýka súdu prvej inštancie, že na základe vykonaných dôkazov, dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Nestotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie v časti nároku o zaplatenie sumy 1 501 Kč, ktoré poplatky súd prvej inštancie vyhodnotil v rozpore s predloženými dôkazmi ako poplatky spojené s vedením účtu. Uvedené poplatky sú podľa dôkazov v spise príslušenstvom spotrebiteľského úveru, ktorý bol čerpaný G. na základe neplatnej zmluvy o úvere. Preto namieta uloženie povinnosti zaplatiť túto sumu dôvodiac, že pre takýto záver nie je právne odôvodnenie.

3.2. K povinnosti zaplatiť debet namieta, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil čestné prehlásenie G. C. zo dňa 17. 09. 2007, protokol o trestnom oznámení, v ktorých je zdôvodnený vznik škody vo výške 140 000 Kč a debetného zostatku vo výške 20 000 Kč. Žalobca vôbec nepreukázal dôvodnosť uplatnenia sumy 20 000 Kč. Sama skutočnosť, že elektronicky bola uzavretá zmluva o povolení debetu, aj keby žalobca bol preukázal jej platné uzavretie, ešte nie je dôkazom, že debet spôsobil žalovaný. Debetný zostatok vznikol konaním samotnej e-banky, právneho predchodcu žalobcu, ktorá si do výšky povoleného debetu 20 000 Kč započítavala neuhradené splátky spotrebiteľského úveru. Preto namieta uloženie povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 20 802,56 Kč. Zmenu posúdenia veci súdom prvej inštancie v časti žaloby o zaplatenie 22 303,56 Kč považuje za nepodloženú a v rozpore s vykonanými dôkazmi.

3.3. Žiada zmeniť napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tak, že vo vyhovujúcej časti žalobu zamietne a v časti náhrady trov konania prizná žalovanému plnú náhradu trov konania.

4. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný s tým, že plynutie premlčacej doby vo vzťahu k rozhodcovskej doložke považuje za účelový výklad. Posúdenie otázky premlčania súdom prvej inštancie považuje za správne. Vyjadrenie žalobcu o splátkach úveru, vrátane úrokov žalovaným namietal ako nepreukázané. Žalovaný preukázal aj svedeckými výpoveďami, že sa o úvere a úverovej zmluve uzavretej treťou osobou dozvedel až dňa 17. 09. 2007, čomu nasvedčuje aj písomné čestné vyhlásenie G. C. z 27. 09. 2007 a protokol o trestnom oznámení zo dňa 26. 11. 2007. Preto prípadné splátky v období od 23. 05. 2007 do 17. 09. 2007 neposkytol a ani nemohol poskytnúť žalovaný. Namieta tiež ako účelové aj tvrdenie žalobcu, že išlo o splátky vrátane úrokov, pričom účelovosť tvrdenia žalobcu vidí v odkaze na ustanovenie § 407 ods. 2 Obchodného zákonníka Českej republiky. Z výpisu účtu žalovaného nie je preukázané, že šlo o splátky úrokov, na základe čoho by malo dôjsť k uznaniu dlhu ohľadne čiastky, z ktorej sa úroky platia.

5. Žalobca v podanom vyjadrení k odvolaniu žalovaného opätovne zdôraznil svoj názor, že jeho nárok na zaplatenie žalovanej sumy nie je premlčaný. Oprel svoj záver i o rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 23ICdo 19/2015, podľa ktorého je názor súdu, že k zastaveniu plynutia premlčacej doby podľa § 403 Obchodného zákonníka ČR dochádza iba v prípade začatia rozhodcovského konania na základe platnej rozhodcovskej zmluvy, je v rozpore s ustanovením § 14 ods. 1 zákona číslo 216/1994 Sb. o rozhodcovskom konaní, podľa ktorého: „Rozhodcovské konanie sa začína žalobou a je začaté dňom, kedy žaloba došla stálemu rozhodcovskému súdu alebo rozhodcovi uvedenému v odseku 2“. Podanie žaloby má tie isté právne účinky, ako keby bola v tejto veci podaná žaloba na súde, tzn., že podanie žaloby má tie právne účinky, ako by bola v o veci podaná žaloba na súde a toto ustanovenie je potrebné považovať za špeciálne ustanovenie k 430 Obchodného zákonníka ČR. Namieta tiež, že žalovaným vznesená námietka premlčania nemôže obstať z dôvodu jej rozporu s dobrými mravmi. Poukázal na závery Najvyššieho súdu ČR v rozhodnutí 23ICdo 19/2018, podľa ktorého vznesenie námietky premlčania zásadne dobrým mravom neodporuje, ak však nastane situácia, kedy je jej uplatnenie výrazom zneužitia práva na úkor účastníka, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči nemu by za takej situácie zánik nároku v dôsledku uplynutia premlčacej doby bol neprimerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom ním uplatňovaného práva a z dôvodov, pre ktoré svoje právo neuplatnil včas. Vzhľadom k okolnostiam posudzovaného prípadu, kedy neporušil žiadnu právnu povinnosť, svoj nárok uplatnil včas v rozhodcovskom konaní v súlade so vtedy platnou legislatívou a vo vymáhaní riadne pokračoval, žalovaným vznesená námietka premlčania je v rozpore s dobrými mravmi. Vznesenie námietky premlčania zo strany žalovaného je výrazom zneužitia práva na úkor žalobcu, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil.

6. Žalovaný v podanom písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu iba namietal, že žalobcom citované rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 23 ICdo 19/2015 nie je v danej veci aplikovateľné, nakoľko v konaní sp.zn. 23ICdo 19/2015 bolo podkladom pre takýto záver ničotné rozhodcovské rozhodnutie. V prejednávanej veci uznesenie rozhodcu nie je ničotné a nemá ani inú vadu. Preto naďalej namieta, že v otázke plynutia premlčacej doby nemožno aplikovať ustanovenie § 403 ods. 1 Obchodného zákonníka ČR ani § 405 ods. 1 a ods. 2 tohto zákona. Vznesenie námietky premlčania žalovaným objektívne a rozhodne nemožno považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi zo strany žalovaného, ktorý je obeťou podvodu a došlo k nemu preto, že právny predchodca žalobcu neprofesionálne uzavrel zmluvu s rozhodcovskou doložkou elektronickou formou, o ktorej nemal žalovaný ani tušenie.

7. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, zákon číslo 160/2015 Z.z., ďalej len „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané a v zákonom stanovenej lehote (§ 359, § 362 ods. 1 CSP) a zistení, že odvolanie spĺňa náležitosti § 363 a nasl. CSP, preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 ods.1 CSP, § 380 ods.1 CSP), skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania a s verejným vyhlásením rozsudku (§ 385 ods.1, § 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že tak odvolanie žalobcu, ako aj odvolanie žalovaného, nie je dôvodné. Súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a vec správne posúdil po právnej stránke, preto odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 CSP potvrdil.

8. Zákonom č. 160/2015 z 21. mája 2015 nadobudol účinnosť od 01. 07. 2016 nový Civilný sporový poriadok.

Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia, právne účinky úkonov, ktoré nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konanie začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia toho zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení a sudcovskej koncentrácii konania, ak by boli v neprospech strany.

Z toho vyplýva, že nová právna úprava sa použije na všetky konania začaté aj pred účinnosťou zákona. V danej veci súd prvej inštancie vo veci rozhodol 04.12.2014, preto všetky procesné úkony účastníkov konania a procesný postup súdu odvolací súd posudzoval ešte podľa ustanovení OSP a na odvolacom súde od účinnosti CSP od 01.07.2016.

Podľa § 387 ods.1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Ustanovením § 387 CSP je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd musí odpovedať na podstatné a právne dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody.

9.1.V danej veci súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie, jednotlivé dôkazy vyhodnotil a na ich závere vec aj správne právne posúdil. Následne vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom, s ktorým

sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil a preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Zároveň odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie rozsudok aj v dostatočnej miere a správne tak po právnej, ako aj skutkovej stránke odôvodnil, s ktorým odôvodnením sa v plnom rozsahu stotožnil a preto na správnosť týchto dôvodov ďalej, podľa § 387 ods. 2 CSP, iba poukazuje.

9.2. Predmetom konania v danej veci boli tri nároky žalobcu voči žalovanému, a to zaplatenie sumy 1 501 Kč z titulu nevyrovnaného záporného zostatku na účte ku dňu 28. 02. 2009, ďalej zaplatenie sumy z titulu povoleného debetu na účte zo dňa 13. 02. 2007 v celkovej výške 20 802,56 Kč a tretím nárok bol nárok z titulu zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 23. 05. 2007 v celkovej výške 116 050,05 Kč. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom vyhovel žalobe žalobcu v časti o zaplatenie sumy 1 501 Kč a v časti povoleného debetu v celkovej výške 20 802,56 Kč a zaviazal žalovaného k zaplateniu celkovej sumy vo výške 22 303,56 Kč, vo zvyšnej časti žalobu zamietol a to pre premlčanie nároku žalobcu.

9.3. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol odvolaním žalobca a to v zamietajúcej časti a žalovaný vo vyhovujúcej časti a v časti náhrady trov konania. Žalobca sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie o premlčaní jeho nároku a žalovaný sa nestotožnil namietajúc, že aj debetný zostatok zaviniť iná osoba, ako žalovaný, a to G. C..

10. Odvolací súd, využíjúc oprávnenie ustanovenia § 387 ods. 2 CSP, keďže sa v plnom rozsahu so záverom súdu prvej inštancie stotožnil, stotožnil sa tiež i s odôvodnením tohto rozhodnutia, v ktorom súd prvej inštancie veľmi podrobným spôsobom a správne tak po skutkovej ako aj právnej stránke prejednávanej veci vyhodnotil, odôvodnil riadne svoje rozhodnutie uvedeným úvah a právnych ustanovení tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 220 CSP, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku dodáva nasledovné skutočnosti.

10.1. Súd prvej inštancie vyhovel nároku žalobcu v časti o zaplatenie záporného zostatku na účte vo výške 1 501 Kč, ktorá pozostávala z poplatkov v sume 701 Kč a z úrokov z omeškania v sume 800 Kč. Keďže tento nárok vyplýva zo zmluvy o poskytovaní bankových a ďalších služieb, ktorú uzavrel žalobca so žalovaným dňa 11. 04. 2006, na základe ktorej bol žalovanému zriadený bežný účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX a bola mu vydaná platobná karta, žalovaný porušil zmluvné podmienky, spočívajúce v nevyrovnaní záporného zostatku na účte ku dňu 28. 02. 2009 vo výške 1 501 Kč. Právny predchodca žalobcu preto od tejto zmluvy odstúpil. Keďže v danom prípade zmluvné povinnosti porušil žalovaný, ktorý nepochybne zmluvu o bežnom účte so žalobcom, resp. jeho právnym predchodcom, uzavrel, bol povinný vyčerpané finančné prostriedky v podobe záporného zostatku na účte, žalobcovi vrátiť. Z tohto dôvodu bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto časti vecne správne, správne odôvodnené a preto odvolací súd sa s ním v plnom rozsahu stotožnil a ďalej na toto odôvodnenie iba poukazuje.

10.1.1. K námietke žalovaného v tejto časti napadnutého rozsudku v podanom odvolaní, odvolací súd podľa § 387 ods. 3 CSP, iba dodáva, že práve z predloženého výpisu z účtu vyplýva, že suma 1501 Kč vznikla na osobnom účte a to ako poplatky za vedenie účtu vo výške 701 Kč a sankčné poplatky po splatnosti vo výške 800 Kč. Tvrdenie žalovaného že táto suma bola účtovaná ako poplatky z omeškania po splatnosti s následkom odstúpenia od zmluvy, ktorú sú príslušenstvom spotrebiteľského úveru, čerpaného G. C., odvolací súd vyhodnotil ako účelové a neopodstatnené. Tento záver žalovaného tak z výpisu z účtu, ani z iných dôkazov, produkovaných v rámci konania na súde prvej inštancie, nevyplýva. Z uvedeného dôvodu preto námietku žalovaného odvolací súd neakceptoval.

11. Odvolací súd sa taktiež v plnom rozsahu stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, ktorý zmluvu o povolenom debete, uzavretú bez žalobcom a žalovaným dňa 13. 02. 2007 prostredníctvom mobilného elektronického kľúča, vyhodnotil ako platný právny úkon, nakoľko z čestného prehlásenia G. vyplýva iba to, že si vzal spotrebný úver vo výške 140 000 Kč bez vedomia žalovaného a tento sa zaviazal vyrovnať spolu s debetným zostatkom (nebolo vysvetlené, aký debetný zostatok mal G. C. na mysli). V predmetnom čestnom prehlásení G. C. nepotvrdil, že by uzavrel aj zmluvu o povolenom debete, ktorému záveru nasvedčujú aj výpovede svedkov. V priebehu konania neboli produkované zo strany žalovaného žiadne dôkazy, ktoré by svedčili o tom, že zmluva o povolenom debete nebola platne uzavretá, taktiež nebolo zrejmé, že by aj predmetné finančné prostriedky žalovanému bol odcudzil, resp. previedol na svoj účet, či vybral z účtu G. C.. Z dôvodu, že žalovaný svoje tvrdenie o neplatnosti zmluvy o povolenom debete žiadnym dôkazom nepreukázal, dostal sa do dôkaznej núdze, teda neuniesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia, tak súd prvej inštancie dospel k správnejmu záveru o platnosti tejto zmluvy, s ktorým záverom sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil.

11.1. Odvolací súd sa taktiež stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o nepremlčaní tohto nároku žalobcu, keďže v zmluve o povolenom debete, ktorú vyhodnotil ako platne uzavretú, bola dohodnutá v

súlade s ustanovením § 401 Obchodného zákonníka Českej republiky, premlčacia lehota 10 rokov. Z tohto dôvodu, aj podľa názoru odvolacieho súdu, námietka premlčania, vznesená žalovaným, nemohla byť akceptovaná.

11.2. K námietke žalovaného, uvedenej v podanom odvolaní, v ktorej v súvislosti s rozhodovaním o platnosti, či neplatnosti zmluvy o povolenom debete na skutočnosť, že dôkazné bremeno je na strane žalobcu a nie na strane žalovaného, odvolací súd v tejto súvislosti iba poukazuje na skutočnosť, že dokazovanie v sporovom konaní je ovládané prejednávacou zásadou, čo znamená, že súd vychádza iba zo skutočností tvrdených stranami sporu a vykonáva tie dôkazy, ktoré strany navrhli. V rámci dokazovania platí zásada, že každá strana sporu musí uniesť dôkazné bremeno ohľadom svojho tvrdenia; kto tvrdí, dokazuje. Inak povedané, strana sporu musí preukázať tok čo tvrdí, iba potom môže súd zobrať jeho tvrdenie za základ svojho rozhodnutia. Za situácie, že v danej veci žalobca predložil súdu prvej inštancie zmluvu o povolenom debete s tvrdením o jej platnosti, uniesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia, že predmetnú zmluvu uzavrel a na základe nej si uplatňuje svoj nárok. Naopak, ak žalovaný tvrdí, že predmetná zmluva nie je platná, nakoľko bola uzavretá bez jeho osobnej účasti, a ak namieta, že zostatok vznikol konaním samotnej ebanky, právneho predchodcu žalobcu, ktorá si do výšky povoleného debetu 20 000 Kč započítavala neuhradenia splátky spotrebiteľského úveru, bol povinný tieto skutočnosti preukázať. V priebehu konania na súde prvej inštancie však žalovaný o týchto svojich tvrdeniach nepredložil súdu žiadny priamy dôkaz. Je nesporné, že predmetná zmluva o povolenom debete bola uzavretá elektronicky, bez osobnej účasti žalovaného, avšak za situácie, že žalovaný pred uzavretím tejto zmluvy obdržal od žalobcu tzv. elektronický kľúč, pomocou ktorého sa predmetná zmluva uzatvárala. Z uvedeného dôvodu preto jeho námietka o neplatnosti zmluvy o povolení debetu neobstojí. Taktiež jeho záver, že debetný zostatok vznikol konaním samotnej e-banky, ktorá si do výšky povoleného debetu 20 000 Kč započítavala neuhradené splátky spotrebiteľského úveru, nebol zo strany žalovaného žiadnym spôsobom relevantne preukázaný, preto nemohol byť súdom akceptovaný.

12. S poukazom tak na závery súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v žalovaným napadnutej vyhovujúcej časti, potvrdil.

13. Zamietajúcu časť rozsudku napadol odvolaním žalobca. Súd prvej inštancie riadne a rozsiahle zdôvodnil, prečo zvyšnú časť nároku žalobcu, uplatneného žalobou, zamietol. Súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu v časti uplatneného nároku titulom spotrebiteľského úveru. Medzi stranami nebolo sporné, že právny predchodca žalobcu a žalovaný uzavreli dňa 23. 05. 2007 zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 140 000 Kč a bol poukázaný na účet žalovaného. Odvolací súd, zhodne so súdom prvej inštancie konštatuje, že z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že žalovaný predmetnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere dňa 23. 05. 2007 neuzatváral, i keď bol majiteľom mobilného elektronického kľúča použitého pri jej uzatváraní. Ako vyplynulo z dokazovania, predovšetkým z trestného konania, predmetnú zmluvu o úvere uzatvoril G. C., ktorý v deň poukázania tejto sumy na účet žalovaného, príkazom k úhrade daného cez internet pomocou mobilného elektronického kľúča, bez súhlasu žalovaného, previedol sumu 83 400 Kč na svoj účet. Za tento skutok bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Levice sp.zn 4T/40/2014 zo dňa 07. 05. 2014. Za tejto situácie je potom potrebné konštatovať, zhodne so súdom prvej inštancie, že protiprávnym konaním nemôže vzniknúť platný právny úkon, preto predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere nemohla byť platne uzavretá. Po vyhodnotení neplatnosti úverovej zmluvy, nastupuje režim bezdôvodného obohatenia, v rámci ktorého sú si strany povinné vydať všetko, čo na základe neplatného právneho úkonu získali. V danom prípade vzniklo na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie pripísaním sumy 140 000 Kč na jeho účet. Vzhľadom na žalovaným vznesenú námietku premlčania, bol súd povinný v prvom rade sa zaoberať otázkou premlčania nároku žalobcu. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že nárok je premlčaný a preto ho nebolo možné žalobcovi priznať. Zákonná štvorročná premlčacia doba začala podľa § 394 ods. 2 Obchodného zákonníka ČR plynúť odo dňa, kedy na základe neplatnej zmluvy došlo k plneniu, teda odo dňa 23. 05. 2007 (žalovanému bola v tento deň pripísaná suma 140 000 Kč na jeho účet) a uplynula dňa 23. 05. 2011, pričom žalobca si svoj nárok uplatnil na súde prvej inštancie až dňa 13. 08. 2012. Odvolací súd sa s týmto záverom súdu prvej inštancie v plnom rozsahu stotožnil.

13.1. Žalobca v podanom odvolaní vytyka súdu prvej inštancie pochybenie, spočívajúce v tom, že do plynutia premlčacej doby nezapočítal dobu, počas ktorej prebiehalo rozhodcovské konanie (od 30. 11. 2010 do 09. 12. 2011). Aplikujúc ustanovenie § 405 ods. 1 a ods. 2 Obchodného zákonníka, keďže

rozhodcovské konanie bolo ukončené dňa 09. 12. 2011, premlčacia doba uplynula až dňa 09. 12. 2012. Z tohto dôvodu preto je toho názoru, že jeho nárok premlčaný nie je.

13.1.1. Odvolací súd, zaoberajúc sa touto námietkou žalobcu, podľa § 387 ods. 3 CSP iba poukazuje na správnosť záveru súdu prvej inštancie. Je nesporné v danej veci, že žalobca si najskôr uplatnil svoj nárok na rozhodcovskom súde dňa 30. 11. 2010. Rozhodcovský súd uznesením sp.zn. 195/2010 LUP-CAL-rA zo dňa 28. 11. 2011, vydané rozhodcom JUDr. G. W., ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 09. 12. 2011, návrh žalobcu odmietol s odôvodnením, že dlh v žalovanej výške síce existuje, avšak je sporná platnosť rozhodcovskej doložky, nakoľko táto bola uzavretá až pri uzatváraní úverovej zmluvy, pričom verejnými listinami bolo preukázané, že sa nejednalo o úkon dlžníka, preto je rozhodcovská doložka neplatná a žalobu žalobcu odmietol.

13.1.2. Ustanovenie § 405 Obchodného zákonníka ČR v odseku 1 upravuje, ak právo bolo uplatnené pred premlčaním podľa § 402 až 404, avšak v tomto konaní nebolo rozhodnuté vo veci samej, platí, že premlčacia doba neprestala plynúť. Ods. 2 tohto ustanovenia upravuje, že ak v dobe skončenia súdneho alebo rozhodcovského konania uvedeného v odseku 1 premlčacia doba už uplynula, alebo ak do jej skončenia zostáva menej než rok, predlžuje sa premlčacia doba tak, že neskončí skôr ako jeden rok odo dňa, kedy skončilo súdne alebo rozhodcovské konanie. Z uvedeného ustanovenia ods. 1 jednoznačne vyplýva, že premlčacia doba prerušená nie je, ak príslušné konanie (aj rozhodcovské) neskončilo meritórne, t.j. nebolo rozhodnuté vo veci samej. V tomto prípade premlčacia doba prerušená nie je a plynie i v priebehu súdneho alebo rozhodcovského konania a to bez zreteľa na dôvod, prečo k meritórnemu rozhodnutiu nedošlo. Za situácie, že v danej veci bolo síce začaté rozhodcovské konanie (dňa 30. 11. 2009), avšak nárok žalobcu uplatnený žalobou v tomto rozhodcovskom konaní bol odmietnutý pre neplatnosť rozhodcovskej doložky, nie je možné aplikovať ustanovenie § 405 ods. 1 Obchodného zákonníka ČR, nakoľko vo veci samej nebolo rozhodcovským súdom rozhodnuté. Podľa názoru odvolacieho súdu ods. 2 tohto ustanovenia nadväzuje iba na ods. 1 a v prípade, ak nie je možné aplikovať ustanovenie ods. 1, nie je možná ani aplikácia ods. 2. V danom prípade bol nárok žalobcu uplatnený na rozhodcovskom súde na základe neplatnej rozhodcovskej doložky, preto ani podľa § 403 ods. 1 Obchodného zákonníka ČR premlčacia lehota nemohla spočívať.

13.2. K ďalšej námietke žalobcu, že o neplatnosti rozhodcovskej doložky sa dozvedel až po skončení rozhodcovského konania a ani nemohol túto skutočnosť predpokladať, odvolací súd iba dodáva, že ide o účelové a ničím nepodložené tvrdenie žalobcu, nakoľko rozhodcovské konanie bolo právoplatne skončené dňa 09.12. 2011, kedy uznesenie, v ktorom bolo odôvodnené odmietnutie žaloby rozhodcom pre neplatnosť rozhodcovskej doložky, pričom sám žalobca žalobu súdu prvej inštancie doručil až dňa 13. 08. 2012. Namietat' preto vznesenie námietky premlčania zo strany žalovaného pre rozpor s dobrými mravmi, je iba účelové a nepodstatné, nakoľko „právo patrí bdelym“, t.j. sám žalobca si mohol pri dodržaní odbornej starostlivosti o svoj majetok, uplatniť nárok na súde už podstatne skôr.

13.3. K námietke žalobcu, že vznesenie námietky premlčania zo strany žalovaného je v rozpore s dobrými mravmi, odvolací súd vyhodnotil ako účelovú a neopodstatnenú. Odvolací súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že nezavinil márne uplynutie premlčacej lehoty, nakoľko ak by sám postupoval s odbornou starostlivosťou pohľadávky voči žalovanému, mohol svoj nárok, bez akýchkoľvek problémov, uplatniť na súde podstatne skôr (minimálne dňa 30. 11. 2011, kedy podal návrh rozhodcovi). V tejto súvislosti odvolací súd iba dodáva, že od právoplatnosti odmietnutia nároku žalobcu rozhodcom, do uplatnenia nároku žalobcu na súde prvej inštancie, uplynulo viac ako deväť mesiacov. Aj z tohto dôvodu preto nie je možné hovoriť o postupe žalobcu s odbornou starostlivosťou a obozretnosťou a jeho námietka je preto účelová a neopodstatnená.

14. Odvolací súd záverom poukazuje na nesprávnu citáciu ustanovenia § 405 Obchodného zákonníka ČR žalobcom v podanom odvolaní. Predmetné ustanovenie neupravuje spočívanie premlčacej lehoty počas rozhodcovského konania, ako to žalobca v odvolaní uviedol.

15. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

16. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovení § 396 a § 255 ods. 2 CSP tak, že žiadnej zo strán právo na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko ani jedna zo strán v odvolacom konaní úspešná nebola. Žalobca podal odvolanie čo do zamietajúcej časti, odvolací súd jeho odvolaniu nevyhovel, rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti potvrdil. Žalovaný podal odvolanie čo do vyhovujúcej časti rozsudku, odvolací súd taktiež jeho odvolaniu nevyhovel a rozsudok súdu prvej inštancie aj v tejto časti potvrdil.

Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov v senáte 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).